

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2018 r. — Komisja Europejska/Węgry**(Sprawa C-808/18)**

(2019/C 155/24)

*Język postępowania: węgierski***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Condou-Durande, A. Tokár i J. Tomkin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Węgry

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału o:

a) stwierdzenie, że Węgry uchybiły zobowiązaniom ciążącym na nich na mocy art. 3, 6, art. 24 ust. 3, art. 43 i art. 46 ust. 5 i 6 dyrektywy 2013/32/UE⁽¹⁾, art. 2 lit. h), art. 8, 9 i 11 dyrektywy 2013/33/UE⁽²⁾ oraz art. 5, art. 6 ust. 1, art. 12 ust. 1 i art. 13 ust. 1 dyrektywy 2008/115/WE⁽³⁾ w związku z art. 6, 28 i 47 karty praw podstawowych poprzez:

- ustanowienie, że wniosek o azyl należy złożyć do organu właściwego w dziedzinie azylu osobiście i wyłącznie na obszarach tranzytu, do których dostęp jest ograniczony do niewielkiej liczby osób;
- ogólne zastosowanie procedur szczególnych, w których nie zapewnia się spełnienia gwarancji ujętych w dyrektywie 2013/32;
- postanowienie o stosowaniu wobec wszystkich ubiegających się o azyl (z wyjątkiem nieletnich do 14 lat) postępowania, w wyniku którego wnioskodawcy muszą być obowiązkowo internowani w obszarach tranzytu, w instalacjach, w trakcie całego postępowania o udzielenie azylu, które to instalacje mogą opuścić jedynie w kierunku Serbii, przy czym internowanie to nie jest opatrzone gwarancjami przewidzianymi w dyrektywie 2013/33;
- przenoszenie na drugą stronę obszaru granicznego bez przestrzegania postępowań i gwarancji przewidzianych w art. 5, art. 6 ust. 1, art. 12 ust. 1 i art. 13 ust. 1 dyrektywy 2008/115 obywateli państw trzecich nielegalnie przebywających na ich terytorium;
- brak transponowania do krajowego porządku prawnego art. 46 ust. 5 dyrektywy 2013/32 i przyjęcia przepisów, które odchodzą od ogólnej zasady automatycznego skutku zawieszającego w sytuacjach, które nie zostały zawarte w art. 46 ust. 6 tej dyrektywy;
- obciążenie Węgier kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa, że Węgry naruszyły art. 3 i 6 dyrektywy 2013/32 poprzez postanowienie, że wniosek o udzielenie azylu należy złożyć do organu właściwego w dziedzinie azylu osobiście i wyłącznie w obszarach tranzytu, do których dostęp jest ograniczony do niewielkiej liczby osób. W ten sposób Węgry nie gwarantują wnioskodawcom o udzielenie ochrony międzynarodowej skutecznego dostępu do postępowania o udzielenie azylu.

Zdaniem Komisji przepisy ustawy o prawie azylu, zgodnie z którymi ubiegający się o azyl są zobowiązani do pozostawania w obszarach tranzytu do czasu rozpoznania ich wniosku o ochronę międzynarodową, prowadzą do tego, że Węgry systematycznie internują wszystkich ubiegających się o azyl, co nie jest zgodne z postanowieniami dyrektywy 2013/33.

Komisja uważa ponadto, że Węgry uchybiły zobowiązaniom ciążącym na nich na mocy art. 5, art. 6 ust. 1, art. 12 ust. 1 i art. 13 ust. 1 dyrektywy 2008/115 poprzez przenoszenie na drugą stronę granicy bez przestrzegania postępowań i gwarancji przewidzianych w tej dyrektywie obywateli państw trzecich przebywających nielegalnie na ich terytorium.

Zdaniem Komisji Węgry nie transponowały do krajowego porządku prawnego ogólnej zasady ustanowionej w art. 46 ust. 5 dyrektywy 2013/32, ponieważ w przypadku wniesienia skargi administracyjnej do sądu od odmowy uznania wniosku z powodu jego bezzasadności ustawa o prawie azylu usunęła przepis, który ustanawiał automatyczny skutek zawieszający skargi sądowej.

Komisja podnosi ponadto, że Węgry naruszają art. 46 ust. 5 i 6 dyrektywy 2013/32, gdyż w przypadku odmowy uznania wniosku o ochronę międzynarodową ustawa o prawie azylu nie ustanawia wyraźnie możliwości wystąpienia o skutek zawieszający. W związku z tym nie zagwarantowano prawa wnioskodawców do pozostawania na terytorium Węgier do czasu rozstrzygnięcia skargi, ponieważ decyzja odmawiająca jest wykonywana niezależnie od wniesienia skargi do sądu.

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz.U. 2013, L 180, s. 60).

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową (Dz.U. 2013, L 180, s. 96).

(³) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. 2008, L 348, s. 98).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Wien (Austria) w dniu 15 stycznia 2019 r. — kunsthaus muerz gmbh/Zürich-Versicherungs AG

(Sprawa C-20/19)

(2019/C 155/25)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Wien

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: kunsthaus muerz gmbh

Strona pozwana: Zürich-Versicherungs AG

Pytanie prejudycjalne

Czy dyrektywę 2002/83/WE (¹) — a w szczególności jej art. 35 i 36 — należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie regulacji krajowej, zgodnie z którą termin do odstąpienia od umowy upływa w ciągu 30 dni od zawarcia umowy niezależnie od tego, czy przed zawarciem umowy doszło do (prawidłowego) pouczenia o prawie do odstąpienia, (także wtedy) gdy ubezpieczający nie jest konsumentem?

(¹) Dyrektywa 2002/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. dotycząca ubezpieczeń na życie, Dz.U. 2002, L 345, s. 1.